

Wynika stąd, że tabela obniżania przyjęta przez prawo krajowe nie prowadzi do racjonalnego zbliżenia rzeczywistej wartości przywożonego pojazdu używanego. W konsekwencji kwota opłaty rejestracyjnej w przypadku przywiezionego pojazdu używanego przekracza kwotę dotyczącą podobnego używanego pojazdu już zarejestrowanego w Portugalii, co stanowi naruszenie art. 110 TFUE i orzecznictwa Trybunału.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-180/20)

(2020/C 209/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer, T. Ramopoulos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/245 ⁽¹⁾ z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony [zwanej dalej „Umową”], w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady Partnerstwa oraz regulaminów Komitetu Partnerstwa, podkomitetów i innych organów ustanowionych przez Radę Partnerstwa oraz ustanowienia listy podkomitetów do stosowania tej Umowy, z wyłączeniem tytułu II tej Umowy (zwanej dalej „decyzją Rady 2020/245”) oraz decyzji Rady (UE) 2020/246 ⁽²⁾ z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady Partnerstwa oraz regulaminów Komitetu Partnerstwa, podkomitetów i innych organów ustanowionych przez Radę Partnerstwa oraz ustanowienia listy podkomitetów do stosowania tytułu II tej Umowy (zwanej dalej „decyzją Rady 2020/246”);
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że i) wyłączenie tytułu II Umowy z zakresu stosowania decyzji Rady 2020/245; (ii) przyjęcie odrębnej decyzji Rady 2020/246 dotyczącej wyłącznie tytułu II Umowy, dla której materialną podstawę prawną stanowi art. 37 TUE; oraz (iii) dodanie akapitu drugiego art. 218 ust. 8 TFEU, który stanowi, że Rada stanowi jednomyślnie, gdy umowa dotyczy dziedziny, w której do przyjęcia aktu Unii wymagana jest jednomyślność, narusza traktat zgodnie z wykładnią przyjętą w orzecznictwie Trybunału.

Na poparcie tego zarzut przedstawiono następujące argumenty:

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału materialna podstawa prawna decyzji Rady opartej na art. 218 ust. 9 TFEU co do stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę powinna być określona zgodnie ze środkiem ciężkości umowy jako całości. Umowa dotyczy zasadniczo handlu i współpracy na rzecz rozwoju oraz handlu usługami transportowymi, podczas gdy związki Umowy ze WPZiB nie są na tyle istotne, aby uzasadniać materialną podstawę prawną w oparciu o WPZiB w odniesieniu do umowy jako całości. W związku z tym Rada błędnie włączyła art. 37 TUE do podstawy prawnej decyzji 2020/246 a decyzja ta została błędnie przyjęta w oparciu o zasadę głosowania wymagającego jednomyślności.

Po drugie, instytucje Unii nie mogą podzielić sztucznie jednego aktu na różne części, tworząc w ten sposób części o różnych środkach ciężkości, gdyż w przeciwnym razie umożliwia się im obejście wymogu z art. 13 TUE, że każda instytucja działa w granicach uprawnień przyznanych jej na mocy Traktatów, zgodnie z procedurami, na warunkach i w celach w nich określonych. W sytuacji gdy Rada ustala stanowisko jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE w odniesieniu do zasad regulujących funkcjonowanie tego organu w zakresie wszystkich postanowień umowy, podzielenie decyzji Rady na dwie decyzje nie może być uzasadnione. Ponieważ Umowa nie dokonuje rozróżnienia między regulaminami stosowanymi gdy odnośne organy działają na podstawie tytułu II Umowy lub na podstawie innych tytułów tejże Umowy, Rada postąpiła niewłaściwie przyjmując dwie odrębne decyzje, z których jedna dotyczyła wyłącznie tytułu II Umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 52, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 52, s. 5.